καὶ τ' αὐτιά του βούϊζαν... Ἦταν ζαλισμένος σὰν νὰ εἶχε χτυπήσει κάπου μὲ δύναμι τὸ κεφάλι του.

Παρ' ὅλ' αὐτά ὅμως, ἀντιλαμβανόταν τὸν κίνδυνο σὲ ὅλη του τὴ φρίκη.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ, εἶχε χάσει τὸ γόητρό του, εἶχε γίνει γελοῖος. Δὲν θάχανε μόνο τὴ Νασιγιέ, μὰ τὸ πάθημά του, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, θὰ γινόταν γνωστὸ ὡς τὶς τέσσερες ἄκρες τῆς πόλεως. Αὐτοὶ ποὺ εἶχαν πέσει ὡς τότε θύματά του, δὲν θὰ τὸν πίστευαν πειά.

Τ' ὀνομά του θὰ γινόταν ἕνα μὲ τὰ ὀνόματα τῶν γνωστῶν ἀπατεώνων καὶ θὰ τοῦ ἀπέδιδαν μάλιστα κι' ἕνα σωρὸ φανταστικὲς περιπέτειες. Ὄχι μόνο δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ προφέρη πειὰ τὴ λέξι «αὐτοκτονία», μὰ ἄν, κατὰ τύχην, τὴν ἔλεγε κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς συνομιλίας, ὅλος ὁ κόσμος θ' ἄρχιζε νὰ γελάη μαζύ του.

Ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνος, ὥστε νὰ καταλαβαίνη ὅτι ἡ ψεύτικες φῆμες ποὺ δημιουργοῦνται μὲ τὰ ψέματα καὶ τὴ ρεκλάμα καταρρέουν μ' ἕνα τρομερὸ τρόπο.

Χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ κατέβηκε στὸν κῆπο.

Μὰ ἡ Νασιγιὲ δὲν τὸν ἄφηνε πειὰ ἥσυχο. Τὰ κρυστάλλινα γέλια της ποὺ ἀντηχοῦσαν γι' αὐτὸν φριχτὰ μέσα στὴ νύχτα, σταμάτησαν γιὰ μιὰ στιγμή. Καὶ σκύβοντας στὸ πεζοῦλι τῆς ταράτσας, τοῦ φώναξε:

—Τρία λεπτὰ πέρασαν, κύριε Μουβαφάκ.

Σὲ λίγο πάλι τοῦ ξαναφώναξε:

—Πέρασε καὶ τὸ τέταρτο.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό:

—Δὲν σᾶς μένουν πειὰ παρὰ πέντε λεπτά...

* * *

Ὁ Μουβαφὰκ κόντευε νὰ τρελλαθῆ. Πραγματικὰ εἶχαν περάσει πέντε λεπτα. Ἂν τὸ κορμί του δὲν ἐξαφανιζόταν μέσα στὰ πέντε λεπτὰ ποὺ τοῦ ἔμειναν ἀκόμα, θὰ ἐξαφανιζόταν ἡ φήμη του.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του, σκέφτηκε πραγματικὰ τὸν θάνατο, χωρὶς ὡστόσο νὰ σταματήση τὴ σκέψι του σ' αὐτὸ ἐπὶ πολλὴ ὥρα.

Ἦταν βέβαιος πὼς δὲν θὰ εἶχε ποτὲ τὸ θάρρος νὰ πεθάνη. Ἔτσι δὲν τοῦ ἔμεινε παρὰ ἕνα μόνο πρᾶγμα νὰ κάνη: ν' ἀλλάξη τὴ μορφὴ τοῦ ἐκβιασμοῦ καὶ νὰ προσποιηθῆ μιὰ ἀληθινὴ αὐτοκτονία.

Ἂν ὑπῆρχε ποτάμι ἐκεῖ κοντά, θὰ ριχνόταν μέσα καὶ ὁπωσδήποτε θὰ τὸν ἔσωναν. Εἶν' ἀλήθεια πὼς ὑπῆρχε ἕνα πηγάδι, μὰ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο, γιατὶ ἀγνοοῦσε τὴ βαθύτητά του. Ἂν, πέφτοντας μέσα, χτυποῦσε τὸ κεφάλι του στὰ τοιχώματα ἤ, ἂν στὸ βυθό του, ὑπῆρχε λάσπη, ὅπου θὰ χωνόταν μὲ τὰ πόδια ψηλά; Ὁ Μουβαφὰκ ἀνατρίχιασε καὶ μόνο ποὺ τὰ συλλογίστηκε αὐτά.

—Δὲν σᾶς μένουν ἀκόμα παρὰ μόνο τέσσερα λεπτά, κύριε! τοῦ φώναξε ἡ Νασιγιέ.

Ὅλοι οἱ καλεσμένοι εἶχαν μαζευτῆ στὴν ἄκρη τῆς ταράτσας καὶ τὸν κύτταζαν, σὰν νὰ παρακολουθοῦσαν ἀπὸ ἕνα θεωρεῖο ἕνα θεατρικὸ ἔργο.

Ἦταν ἀπολύτως ἀναγκαῖο νὰ κάνη κάτι.

Τέλος, βρῆκε ἕνα σχοινὶ στὸν κῆπο.

Τὸ ἔκοψε μὲ τὸ σουγιᾶ του, τὸ τύλιξε γύρω ἀπ'τὸ μπράτσο του κι' ἀνέβηκε στὴν κάμαρή του μὲ βήματα ἀνάλαφρα.

Εἶχε ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Θάβγαινε νικητὴς ἀπ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι;

Τὸ σχέδιο τοῦ Μουβαφὰκ ἦταν πολὺ ἁπλό. Καθὼς οἱ ἄλλοι τὸν εἶδαν ποὺ πῆρε τὸ σκοινὶ κι' ἀνέβηκε στὴν κάμαρή του, θὰ τὸν παρακολουθοῦσαν καὶ θὰ κρυφοκύτταζαν ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα γιὰ νὰ ἰδοῦν τὶ θὰ ἔκανε...

Νά! Ἀκουγόντουσαν κιόλας θόρυβος βημάτων καὶ ψυθιρίσματα στὸ χὼλ κ' ἡ πόρτα τοῦ μπαλκονιοῦ ἔτριξε ἔξαφνα.

Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι εἶχαν βγῆ στὸ μπαλκόνι γιὰ νὰ τὸν δοῦν καλύτερα ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κάμαρής του ποὺ ἄνοιγε πλάϊ σ' αὐτό...

Ὁ Μουβαφὰκ κρέμασε τὸ σκοινὶ ἀπὸ τὸ καρφὶ τῆς κρεμαστῆς λάμπας. Κάθησε ἔπειτα μπροστὰ στὸν καθρέφτη κι' ἔγραψε μερικὲς ἀποχαιρετιστήριες λέξεις. Εἶδε ἔτσι μέσα στὸν καθρέφτη ὅτι ἡ προβλέψεις του εἶχαν πραγματοποιηθῆ.

Ἡ μπαλκονόπορτα ἦταν ἀνοιχτή, μὰ μὲ τὰ παντζούρια κλειστά. Ἕνα ἀπὸ τὰ παντζούρια μισάνοιξε τέλος ἔξαφνα, μ' ἕνα ἐλαφρὸ κρότο καὶ κάτι μαλλιὰ χρυσοκάστανα, δυὸ μάτια ποὺ ἔλαμπαν, φάνηκαν γιὰ μιὰ στιγμή.

Ἡ Νασιγιὲ παρακολουθοῦσε χωρὶς ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖ τὶς προετοιμασίες του. Οἱ ἄλλοι θὰ βρισκόντουσαν παραταγμένοι πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὅταν θὰ τὸν ἔβλεπε ν' ἀνεβαίνη στὴν καρέκλα, ἡ νέα γυναῖκα, βγάζοντας μιὰ κραυγή, θὰ πηδοῦσε, χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία, μέσα στὴν κάμαρη. Ἔτσι ὁ Μουβαφὰκ θὰ ἔσωζε τὴν τιμή του καὶ θὰ πετύχαινε τὸν σκοπό του.

Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων ἐξακολουθοῦσε μέσα στὸ χωλ καὶ τὰ μάτια κάτω ἀπ' τὰ χρυσοκάστανα μαλλιὰ ἔλαμπαν σὰν δυὸ σπίθες ἀνάμεσα στὰ παντζούρια...

Ὁ Μουβαφὰκ, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι, ἀνέβηκε στὴν καρέκλα καὶ ταχτοποίησε τὴ θηλιὰ τοῦ σκοινιοῦ. Ἡ Νασιγιὲ δὲν ἔλεγε τίποτε... Φαίνεται πὼς δὲν εἶχε πιστέψει ἀκόμα στὴ σοβαρότητα τῆς καταστάσεως...

Θέλοντας καὶ μή, ὁ Μουβαφὰκ πέρασε τὴ θηλιὰ στὸ λαιμὸ καὶ γύρισε τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ παράθυρο. Τὰ μάτια ἔλαμπαν πάντοτε ἀνάμεσα στὰ παντζούρια, μὰ κανένα ξεφωνητὸ δὲν ἀκουγόταν.

Μὲ τὰ πόδια του μετακίνησε ἐλαφρὰ τὴν καρέκλα. Καθὼς σκεφτόταν ὅτι πιθανὸν δὲν θὰ κατώρθωναν νὰ τὸν σώσουν ἐγκαίρως, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ρίξη κάτω τὴν καρέκλα.

Τί θὰ ἔκανε;... Νὰ βγάλη τὴ θηλιὰ ἀπὸ τὸ λαιμό του καὶ νὰ κατέβη, Ἄκουγε κιόλας τὰ γέλια μὲ τὰ ὁποία θὰ τὸν ὑποδεχόντουσαν οἱ ἄλλοι..

Ἀπὸ τὴν ταραχή του ἔσπρωξε τὴν καρέκλα του λίγο πιὸ δυνατά. Τότε ἐκείνη γλύστρησε μονομιᾶς κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ κύλησε πιὸ πέρα... Ὁ Μουβαφὰκ, ποὺ κύτταζε πρὸς τὸ παράθυρο, ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη κραυγή, κι' ἔμεινε μετέωρος στὸ κενό, ἐνῶ τὰ μάτια του πεταγόντουσαν ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες τους...

....

Ἕνα φύσημα τοῦ ἀνέμου ἄνοιξε ξαφνικά, ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ παντζοῦρι κι' ἕνας καστανόχρυσος γάτος ποὺ εἶχε κλέψει ἕνα κομμάτι κρέας ἀπ' τὴν κουζίνα, πήδηξε μέσα στὸ δωμάτιο γιὰ νὰ τὸ φάη μὲ τὴν ἡσυχία του κάτω ἀπ' τὸν κρεμασμένο, τὸ θῦμα του.

Γιατὶ ὁ φτωχὸς Μουβαφὰκ εἶχε πάρει τὰ μάτια τοῦ γάτου γιὰ τὰ μάτια τῆς Νασιγιέ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Στὴν ἀγγλικὴ πόλι Ντιονέμπουρυ ἕνας ἄνεργος κατεσκεύασε ἕνα ραδιόφωνο ἀξίας ἕξη πεννῶν!

—Ὅλη ἡ ραδιοφωνικὴ συσκευὴ βρίσκεται μέσα σ' ἕνα κουτὶ σπίρτων.

—Οἱ κωδωνοκροῦστες τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰωσὴφ, στὸ Ντορὶκ τῆς Ἀγγλίας φημίζονται γιὰ τὴν μακροβιότητά τους.

—Κατὰ τὰ τελευταῖα 300 χρόνια καὶ οἱ ἓξ κωδωνοκροῦστες τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς ἔζησαν περισσότερο ἀπὸ 80 χρόνια ὁ καθένας μὲ συνεχῆ ὑπηρεσία 50 χρόνων ἕκαστος.

—Σ' ἕνα γάμο ποὺ ἐτελέσθη τὸν περασμένο Σεπτέμβριο στὴν ἐπισκοπὴ τοῦ Τιελσὴ παρουσιάστηκε ἡ παρακάτω ἀπίστευτη σύμπτωσι στὰ ὀνόματα:

—Ὁ αἰδεσιμώτατος Ζ. Ἴφαρ Τζὼνς πάντρεψε τὸν μίστερ Ντάβιντ Μπλένστον Τζώνς, γυιὸ τοῦ Ντάβιντ Τζὼνς, μετὰ τῆς μὶς Λίλλις Τζὼνς κόρης τοῦ μίστερ Τόμας Τζώνς.

—Ἀλλὰ καὶ οἱ μάρτυρες ὠνομάζονταν καὶ ἐκεῖνοι Τζώνς!

Ἐκυκλοφόρησε εἰς κομψὸν τόμον καὶ ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου τὸ «Γκιουλιστὰν», ἡ θαυμασία ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ Πέρσου ποιητοῦ Σαντῆ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ ποιητοῦ κ. Μιχ. Ἀργυροπούλου.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸ ἀποκτήσουν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ, πρέπει νὰ ἀποστείλουν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» δραχμὰς 40 καὶ θὰ τὸ λάβουν ἐλεύθερον ταχ. τελῶν.

Μὲ τὴν ἰδίαν τιμὴν τῶν 40 δραχ. καὶ τὰ ταχυδρομικὰ ἀποστέλλεται τὸ βιβλίον καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.